

Abril 2011 n. 193

el butlletí

de l'ACO de Catalunya i les Illes Balears

Parlem de les pensions

Orientacions i objectius

Formació i responsabilitat. Comitè Permanent [3]

Llegir l'Evangeli avui

Guarició d'un noi posseït d'un esperit maligne. Quim Cervera [4]

Vida del moviment

L'economia de l'ACO. On som i cap on anem? Comitè Permanent [5]

MTCE-EBCA-ECWM, moment actual. Alfons Collado [7]

Trobada de la zona d'Alacant. [8]

El món actual. Un gemec o un clam? Ara i aquí, qui són els pobres? Montserrat Sidera [9]

Trobada de consiliaris i consiliàries. Fina Faidella [10]

La portada no em sembla adequada. Manuel Maeztu [10]

Resposta de l'equip del butlletí [10]

Reforma en qüestió. Rafa Cañero [11]

Lluita obrera i compromís

Els mestres de la concertada reclamen els seus drets. JJ Aymerich [12]

L'entrevista

Francesc de Diego Fuertes. Àngela Rodríguez [13]

Un dia en la vida de...

Una metgessa de família i comunitat. Carlota Arroyo [15]

El món tal com és

Roma: una ciutat d'equilibris. Daniel Palau [16]

Col·laboracions

En memòria de l'Encarnació Gómez i en Ramon Puiggròs. Josep Pauses i Mas [17]

A reveure, Remei [18]

Jo no hi era, a la Sagrada Família. Prudenci Merayo [19]

Testimonio de un militante consiliario de la JOC. [20]

El pidolaire de la catedral. Florenci Costa i Padró [21]

Los pobres nos evangelizan. Lázaro Rubiales [22]

Dossier

Parlem de les pensions

Cultura

En el corazón de la JOC [24]

Església, mare i creu [24]

Revista trimestral de l'ACO de Catalunya i les Illes Balears

c/Rivadeneyra, 6, 8è
08002 BARCELONA
tel. 93 412 48 88
fax 93 318 81 87
acocat@arrakis.es
www.treballadors.org/aco

Equip de redacció:
Albert Marín, Enric Mateu,
Josep Pascual, Jordi Joan
Aymerich, Cèlia Santiago i
Àngela Rodríguez.

Impressió:
Papers 99, S.C.C.L.

Disseny i maquetació:
Juan Àngel Baños (Papers99, s.c.c.l.)

Presentació

En aquest nou butlletí tenim diverses bones notícies: la primera trobada dels grups d'Alacant (Elda, Elx i Popotitos), la creació de la nova Comissió d'Economia de l'ACO i el fet que aquest any no veurem augmentades les nostres quotes d'afiliació al moviment. Les males notícies vénen per la defunció de la Remei del Poble-sec i l'Encarnació de Terrassa.

El dossier se centra en el nou model de jubilació que regirà a Espanya a partir de l'Acord Social i Econòmic que han signat sindicats i patronals conjuntament amb el govern de l'Estat. Aquest va ser el mateix tema triat per Còrdova per a la seva Jornada de Formació. La d'aquí va ser conduïda per en Romà Fortuny, referent al lema del curs, qui va poder explicar moltes coses a partir de la seva experiència com a drapaire d'Emaús i del seu compromís a Chiapas (Mèxic).

El nostre consiliari general ens proposa una reflexió, a partir de l'evangeli, sobre quina és i quina hauria de ser la nostra reacció-resposta davant de certes malalties. Des de la Comissió d'Internacional ens informen sobre què és i què fa el Moviment de Treballadors Cristians d'Europa, al qual pertanyem. També ens fem ressò de la trobada de Consiliaris, que va prestar atenció especial als grups que es troben amb dificultats, per veure com se'ls pot ajudar.

I com sempre "Un dia en la vida de...", "El món tal com és", l'entrevista, les mobilitzacions de certs sectors (en aquest cas el dels mestres de l'escola concertada) i altres col·laboracions. Finalment, acceptem la crítica i la contestem referent a la portada del darrer butlletí, que malauradament no va ser del grat de tothom.

Formació i responsabilitat

COMITÈ PERMANENT

Som a quaresma, moment de revisió personal, reflexió i pregària. En el moviment seguim treballant la prioritat de curs, l'opció preferencial pels pobres, i ho fem des de la revisió de vida compartida en els grups, des de l'estudi de l'evangeli i des de la formació.

En aquest àmbit de formació, el mes de febrer vam poder gaudir d'unes jornades en què en Romà Fortuny, des de la seva experiència personal, profunda i encoratjadora, ens va ajudar a reflexionar plegats sobre la pobresa en el món actual, la nostra posició personal envers ella, i la proposta que ens fa Jesús sobre com i de quina manera viure amb i pels pobres. Entre molts altres aspectes, una vegada més es va parlar de la necessitat de viure la contrarietat, la pobresa, el dolor no com una experiència de fracàs i queixa constant, sinó com un clam i una esperança plena en un futur diferent, que no ens hem de cansar de proclamar que és possible. En situacions difícils, en situacions de crisi, és quan més necessari es fa resistir i esperar, confiant en la transformació que ens proposa el Ressuscitat.

El mes de març hem fet la Trobada de Responsables. Gràcies a l'ajuda de la Conxi Yuste, vam reflexionar al llarg del cap de setmana sobre com els diferents responsables del moviment dinamitzem els nostres equips i grups de revisió, i com podem col·laborar en el desenvolupament de cada grup. Va ser una trobada molt participativa, tothom va poder expressar els seus dubtes, els problemes amb què es troba, i junts vam anar construint solucions, aportant idees, cercant novetats, etc. Va ser ric i profitós. Com a cloenda de la reflexió, en Ramón Bufí ens va mostrar, des de l'evangeli de Lluc, com Jesús dinamitzava el seu "equip", animava la fidelitat dels seus deixebles, i els escoltava i pregava amb ells.

En els moments d'escriure aquesta reflexió s'acosta la Setmana Santa. El moviment ens convida que sigui un moment fort de reflexió personal i col·lectiva. Que no passi desapercibuda en la nostra vida quotidiana i de grup, com un esdeveniment més. Independentment d'on la visquem i amb qui (a Prades amb el moviment, a la comunitat, a la parròquia o en família), estem cridats a fer un petit moment d'aturada, i a partir de la nostra realitat contemplar com la Pasqua representa un pas, un camí, que ens porta des del fracàs fins a l'esperança: tots vivim moments de fracàs personal, i també Jesús els va viure. Però la seva resurrecció ha de ser penyora de la nostra esperança en un món nou, un món millor, on regni la Pau i la Justícia.

Per acabar, no podem oblidar que s'acosten eleccions. El moment polític, econòmic i social és delicat. Els drets laborals i socials estan de "baixa": en nom de la crisi econòmica i de les polítiques plantejades per solucionar-la, molts col·lectius es troben abocats a l'atur i a la desesperança. Els cristians hem de saber respondre a aquesta realitat: hem de "proclamar" l'esperança, i saber resistir les "forces" que ens empenyen a la passivitat. I hem de comprometre'ns amb les nostres comarques, ciutats, i barris, participant i encoratjant els nostres veïns, companys i amics.

El fracàs social actual –i la crisi econòmica n'és una mostra–, l'hem de "transfigurar" en esperança i oportunitats de futur per a tothom, i especialment per als més vulnerables.

BONA PASQUA!

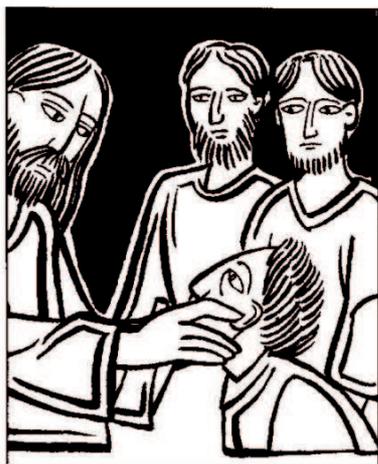
Guarició d'un noi posseït d'un esperit maligne

(Mc 9,14-29; Lc 9,37-43; Mt 17,14-20)

QUIM CERVERA I DURAN

CONSILIARI D'ACO

El text es refereix segurament a un cas d'epilèpsia, que segons la manera de veure les coses en aquella època i cultura, l'atribuïen a esperits malignes. Jesús com a bon curandero intenta assabentar-se bé del què li passa al noi i des de quan li passa.

Aquest text ens recorda totes aquelles persones que pateixen molt i que tenen malalties psíquiques, o malalties físiques que són el símptoma exterior d'una malaltia més interior, originada per disgustos, falles en alguna relació no resolta, conflictes no solucionats, processos d'estrès, tensions laborals o familiars, dèficits educatius o emocionals... Em refereixo a ansietats, angoixes, depressions, fibromiàlgies, fatigues cròniques, dolors musculars, i també a addiccions a l'alcohol, la droga, el joc, o les bulímies o anorèxies, fòbies, pors... o altres malalties semblants que, com observem, van abundants en totes les edats i tipus diferents de població.

Davant d'aquest tipus de malalties ens trobem sovint que:

- No sabem trobar la manera de dir el que veiem i intuïm que li passa a aquella persona.
- Ens adonem, a vegades, que no som les persones més indicades per dir-los-ho o per acompanyar aquell pas...
- Necessitem de l'equip i de demanar a altres persones, entitats, que facin allò que nosaltres hem d'acceptar que no podem fer.
- Ens cal respectar molt el seu procés, ritmes, i la seva forma de fer, deixar ser...
- És molt important que la persona sigui la que reconegui el mal, la malaltia, el que li passa; si no, no hi ha res a fer. A vegades això necessita temps, mesos, anys d'estar al seu costat.
- El canvi de la persona perquè reconegui la malaltia, comporta dolor ("xiscles, ser sacsejat, treure bromera...") i per això prefe-

reixen no afrontar-lo, i es fan la víctima, ja que el dolor de la malaltia ("tirar-lo al foc, a l'aigua...") és més conegut que el que el que preveuen que els pot venir si es posen en procés de curació i alliberament del mal (anar al psicòleg, remoure fets no resolts de la seva vida, canviar de rol, de relacions...).

Tal com el text ens indica ens cal:

- Resar per l'altra persona, i la pregària ens ajuda a reflexionar sobre el que li passa, a fer un discerniment (personal i en el petit grup com a comunitat) i això ens permet encertar millor l'acompanyament.
- Comunicar-nos i crear un espai en què l'altra persona s'expliqui i es vagi interpretant i coneixent més a ella mateixa i vagi descobrint els seus propis recursos interiors.
- Adobar el terreny perquè la persona acompanyada s'adoni del que li passa i actuï en conseqüència i amb autonomia.
- Fer contactes amb altres entitats per oferir els canals, els recursos adequats exteriors i les derivacions que les persones necessiten.

El pare del noi demana ajuda per tenir més fe. A vegades els familiars ajuden, però a vegades tapen el problema en un sentit equivocat de la protecció, que no fa que el malalt es posi en camí de curació.

Jesús es compadeix, pateix amb ell. A nosaltres se'ns demana ser misericordiosos com el Pare, com Jesús, i ajudar a descobrir el tresor personal més pregon dels malalts: l'Esperit de Déu que els acull, que els estima, que s'hi acosta i els empeny a actuar, a alliberar-se dels mals en què es troben (es tracta que connectin amb la part més sana d'ells mateixos).

El text també ens invita a posar-nos a nosaltres mateixos com a malalts que Jesús cura i a agrair-l'hi.

El malalt pot ser també la nostra societat, que necessita reconèixer el seu esclavatge del diner, els sacrificis que fa per la "religió del mercat", que la pot portar a la ruïna humana i al menyspreu dels més febles que en són les víctimes més clares del seu mal (el seu clam esdevé un xiscle).

I fins i tot el malalt pot ser la nostra església que necessita passar pel canvi "de cor i de ment" i retrobar el Crist que està al seu costat, prega per ella i l'allibera i la cura.

L'economia de l'ACO

On som i cap on anem?

Un any més us volem explicar la situació econòmica del moviment l'any 2010 i les previsions per al 2011. D'entrada, una bona notícia: ha començat a funcionar una nova Comissió d'Economia del moviment. Persones noves, idees noves, ganes d'aportar. A poc a poc esperem que la seva feina es vagi fent visible. Com ja vàrem dir l'any passat, l'objectiu de l'economia no és passar comptes ni fer números, sinó que és un mitjà o un instrument al servei de les prioritats i dels objectius del moviment: el nostre PROJECTE COMU, decidit en el Consell de Lleida, s'ha de fer possible gràcies a la solidaritat, també econòmica, de tots nosaltres. Per a l'ACO l'economia ha de partir de quatre eixos fonamentals: l'autofinançament, la solidaritat, la transparència i la coresponsabilitat.

I per tant hem d'intentar que els comptes siguin clars, que entenguem tots en què ens gastem els diners, i això ens permeti sentir-nos participants d'una tasca comuna, d'un objectiu compartit. Per això som un Moviment, de militants, no un club

o una associació! Quan compartim amb l'ACO els nostres diners no estem pagant "serveis"... estem posant en comú, amb un sentit solidari, el que necessitem per tirar endavant les nostres il·lusions i esperances: el nostre compromís amb l'església i amb el món obrer que ens envolta.

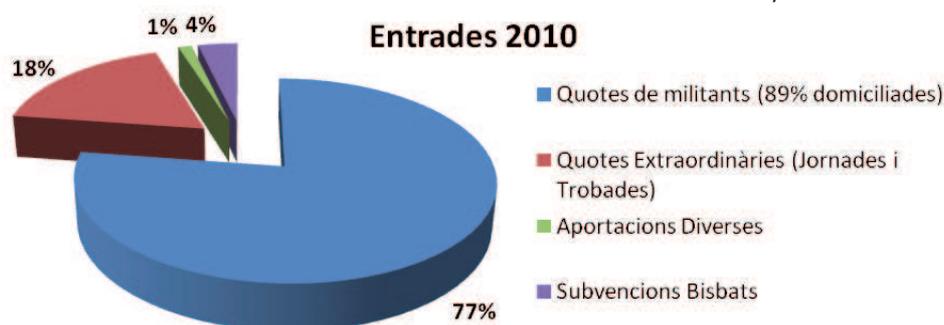
De totes maneres parlar i escriure d'economia, de la del moviment i de la personal, sempre és complicat. Alguns no ens ho llegim, i si ho fem a vegades podem sentir que "s'estan ficant" en la nostra vida privada, i se'ns qüestiona el nostre estil de vida.

Amb aquest article volem donar a conèixer les dades econòmiques més rellevants, els nostres pressupostos. Han estat discutits i aprovats en el Comitè General. Els responsables de zona els coneixen amb més detall... i evidentment qualsevol de nosaltres en pot demanar més informació, de qualsevol tipus. Presentem les dades del 2010 i el pressupost del 2011, perquè puguem fer-nos càrrec de la situació actual i de la nostra capacitat per realitzar noves actuacions.

Resum comptes exercici 2010

Com sabeu, en presentar el pressupost l'any passat es va fer avinent que no s'arribava a tot. A partir d'aquí vam començar una tasca de conscienciació sobre l'economia a tot el moviment, així com l'actualització del cens de militants. Amb molt de goig hem de dir que en aquest sentit s'ha obtingut una resposta molt positiva, que cal agrair a tothom, ja que tots en sortim beneficiats.

L'any 2010 hem tingut ingressos per valor de 104.678 €, distribuïts de la següent manera:

Els ingressos d'aquest exercici han estat superiors al pressupost previst (+ 8.500 €), i el valor de la quota promig que hem pagat els militants ha sigut d'uns 125 €/any. Aquest increment dels ingressos es deu fonamentalment a dos factors: d'una banda, arran del cens, s'han donat d'alta grups que eren a iniciació; un altre aspecte és que molts militants han actualitzat les aportacions, i algun grup s'ha posat al dia pagant anys endarrerits.

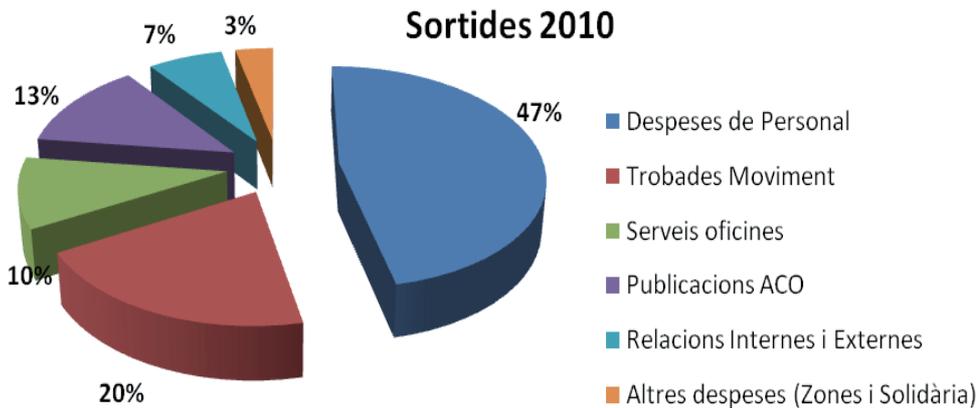
A tresoreria, a 31 de desembre, teníem 50.590,05 €: 47.190 €, disponibles per al 2011 (ens ajuden a fer front a les despeses abans del primer cobrament de quotes); 2.000 €, com a fons per al futur Consell; i 1.400 €, com a fons per a l'Assemblea del Moviment Mundial de Treballadors Cristians (MMTC).

Respecte a les despeses, enguany hem tingut

sortides per valor de 97.209,77 €, per això el balanç de l'any presenta un superàvit de 7.468 €! No ens podem queixar, tenint en compte que el pressupost preveia un dèficit d'uns 2.500 €.

D'aquest superàvit ens n'hem de felicitar tots. Per una banda, es deu a l'augment de les quotes; i per una altra, a l'intent de ser el més austers possibles, fent el que havíem de fer, però estalviant el màxim possible.

La despesa de Personal s'han mantingut dintre del pressupost previst. Com veieu, representa la major part de la despesa del moviment.

Però també és la que ens facilita poder tenir un projecte en comú i mantenir-nos cohesionats i informats.

En el concepte Trobades Generals s'hi inclouen la Setmana Santa, la Jornada General, els Exercicis d'Estiu i les Trobades de Responsables a Barcelona i a Madrid. Penseu, però, que algunes d'aquestes activitats s'autofinancen a partir del que paguen els que hi assisteixen. Les publicacions d'enguany han estat els quatre Butlletins i les publicacions de Formació.

Voldríem destacar la importància, encara que no quantitativa, que té per a l'ACO el manteniment de les Relacions Internes (seguiment de les diòcesis) i Externes (MMTC i MTCE), que ens enriqueixen com a moviment i ens permeten mantenir una dimensió eclesial més universal. Potser haurem de fer un esforç d'explicació més important sobre què són i què representen!

Pressupost 2011

S'ha realitzat assumint un increment d'un 3% sobre la despesa del 2010. Ens ha de permetre fer front al PROJECTE del moviment, dissenyat en el Consell de Lleida, i per tant, com ja us anirem informant des del Comitè General, potser l'haurem de modificar segons el que col·lectivament decidim.

De moment s'ha pres la decisió, donada la situació social i econòmica actual i els resultats del 2010, de no augmentar la quota dels militants. Veurem què podem fer i fins on arribem! Sabeu que a Lleida es va parlar d'una nova persona de coordinació, que reforci la Permanent i vetlli perquè es puguin realitzar totes les activitats previstes. El que és segur és que hem d'adaptar el que fem a les nostres possibilitats, i no podem demanar més a les persones, voluntàries o contractades, que col·laboren en el funcionament del Moviment... Ja en parlarem!

Les principals propostes que es realitzen en el pressupost són:

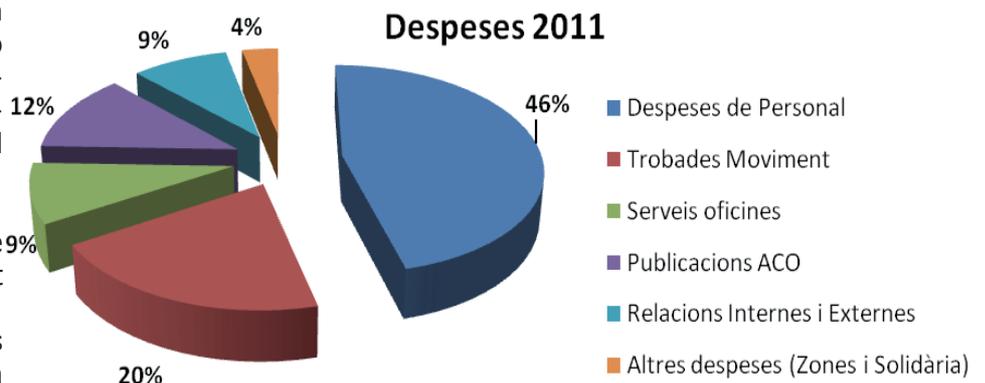
Un augment del sou dels nostres treballadors d'un 2,6%.

L'autofinançament de les diòcesis en les seves activitats, de manera que només el fet de la distància sigui el que ha d'estar compensat.

Passar els nostres comptes a la banca ètica, que cobra menys en comissions bancàries.

Mantenir les despeses de relacions exteriors i interiors i l'aportació solidària.

Hem acordat al Comitè General un pressupost per al 2011 de 98.580 € de ingressos, amb una despesa de 101.027 €, el que suposa un dèficit de 2.447 €, que esperem poder eixugar amb el treball sobre l'economia del moviment i l'esforç de tothom.

MTCE-EBCA-ECWM, moment actual

ALFONS COLLADO
COMISSIÓ INTERNACIONAL

Com sabeu ACO i HOAC som els dos moviments apostòlics espanyols membres del Moviment de Treballadors Cristians d'Europa, conegut en català, castellà i francès per les inicials MTCE, en llengua alemanya per l'EBCA i en anglès per l'ECWM. Alhora el MTCE és el moviment regional europeu del Moviment Mundial de Treballadors Cristians, conegut també com MMTC o WBCA o WMCW. Així doncs ACO formem part de la Pastoral Obrera de cada una de les nostres diòcesis i a través del MTCE formem part de la Pastoral Obrera d'Europa.

En un passat recent, en el MTCE hem aprofundit diverses qüestions amb trobades anuals que anomenem seminaris. Cada tema ha sigut tractat durant dos anys i en llocs diferents. Els temes eren: la seguretat social, la immigració, la conciliació família i treball, el paper dels consiliaris i acompanyants espirituals... (Recordeu el que es va fer sobre immigració a Barcelona l'any 2008.) Trobades que sempre han originat documents amb conclusions que hem fet arribar als nostres moviments, a les forces polítiques i sindicals nacionals i europees, als nostres bisbes, a les nostres comunitats cristianes i a la societat en general. El proper seminari es farà a Londres a finals de l'octubre vinent tornant sobre la seguretat social, per les reformes que s'han fet a tot Europa.

Hi ha un grup de coordinació europeu format per set moviments, un consiliari, un representant del MMTC i un coordinador (assalariat a temps parcial), que es renoven tots cada quatre anys i que gestiona el funcionament del MTCE; ara la presidència correspon a l'HOAC i les finances a nosaltres, l'ACO. Aquest grup de coordinació hem considerat la conveniència d'aprofundir en els objectius per als anys vinents: "El MTCE, què volem ser?, què volem fer?, com volem fer-ho?" Com a organització apostòlica de llarga trajectòria, des del 1966 que fou fundada i nosaltres des del 1987 de ple dret, periòdicament s'ha d'adaptar a les noves realitats dels moviments, als nous reptes del món del treball i de la societat en general, i als nous reptes dels nous països i moviments que han entrat recentment a la Unió Europea. L'esborrany

de document serà sotmès als moviments al juny, per fer aportacions i aprovar-lo durant el seminari de finals d'octubre a Londres.

Cal comentar que els moviments que pertanyem al MTCE formem dos grups de mètodes diferents, uns som els que utilitzem la Revisió de vida i l'Estudi d'Evangelí com a eines per a la nostra transformació, ens reunim en petits grups amb consiliari, i en què els nostres compromisos personals ens porten a estar en l'acció política, sindical, veïnal, d'Ampas, assistencial... L'altre tipus de moviments son associatius, de molta afiliació, que donen serveis als afiliats i que posen l'accent en accions comuns de moviment. Però tots els moviments tenim quatre elements comuns: pertanyem al món del treball, som cristians, volem transformar la societat segons els nostres valors i som solidaris amb tots els treballadors del món a través del MMTC.

Ser membres actius del MTCE, aportant-hi l'esforç de persones i econòmic, creiem que és important per a l'ACO. Avui que tantes coses ja són globals, els moviments apostòlics d'àmbit regional europeu i mundial semblen imprescindibles. Aquest article pretén recordar-ho.

El web del MTCE és: www.mtce-network.eu/es/dynasite.cfm

El web del MMTC és: www.mmtc-infor.com/m/es.html

Trobada de la zona d'Alacant

Todo comenzó con una invitación. Josema nos comentó a algunas personas (hace un año ya) que venía "alguien" de la ACO para presentar el movimiento a su equipo, pues estaban planteándose la iniciación, después de su recorrido en la JOC. Y mira tú por dónde esos "alguienes" resultaron ser Jaume y David, nuestros acompañantes en estos primeros pasos.

Y aquí nos hemos encontrado, celebrando nuestro primer encuentro, asamblea (o como lo queramos llamar) de zona, pues resulta que ya somos tres equipos en nuestra diócesis de Orihuela - Alacant. Procedemos de procesos distintos, pero todos tenemos como origen la JOC.

El equipo de Elda, ya se presentó anteriormente, lo forman Toñi, Ana, Josema, Salu y su consiliario es Lucio. El equipo de Elx lo forman Fran y Miguel (hermanos y gemelos), Carmen, Sylvie, Silvia y Pepe, que es el consiliario. Y por último el equipo "Popotitos" o recientemente autodenominados "ACO- jonantes", lo forman Pascual, Vicen (marido de Sylvie) y Lázaro (marido de Ana). Por cierto, no han conseguido consiliario, de momento.

Como se adivina, tenemos una historia en común. Cada equipo procede de una realidad diferente, pero al fin y al cabo hemos nacido en la misma familia y nuestra opción sigue siendo Jesús de Nazaret y la clase obrera.

Después de unos meses de reflexión, decidimos encontrarnos el 9 de octubre para comenzar a dar pasitos juntos. Tuvimos la suerte de estar acompañados por Jaume, David y Xavier (ilujazo de personas!).

El día se planteó con un ver - juzgar - actuar, donde pusimos en común el estado de cada equipo, el proceso que nos había llevado a cada uno hasta el momento actual y nuestras expectativas de futuro. En el juzgar nos ayudaron los textos de Lc 10, 1-7, que habla del envío de obreros a la

De izquierda a derecha: Jaume, David, Xavier, Vicen, Pascual, Lázaro, Sylvie, Fran. Debajo: Silvia, Ana, Josema, Josué, Toñi y Carmen

mies, y un fragmento de Dolores Aleixandre, "El seguimiento de Cristo", que habla de la necesaria incorporación de un seguidor de Jesús a una comunidad. Fue muy enriquecedor y alentador poder compartir nuestras reflexiones, para darnos cuenta de que nuestro objetivo es común. En el actuar, se aportó que desde lo colectivo podemos dar más, ayudar a que el Reino llegue al mundo obrero, entre otras muchas cosas.

¿Cómo concretamos esto? Pues intentando organizarnos de forma sencilla, partiendo de las necesidades de los equipos. Para esto nos sirvió de gran ayuda las aportaciones de Xavi, Jaume y David, que nos dieron una visión más amplia del movimiento, y nos facilitaron pistas y criterios para poder aterrizar. Decidimos que para comenzar era importante tener un equipo de responsables que se reunieran una vez al trimestre para ir tomando el pulso de los equipos, y otro equipo de ecónomos. También era necesario un responsable de zona para la coordinación con el resto del movimiento.

Y con esto y unas cuantas fechas para anotar en la agenda, dimos por finalizado el encuentro, y comienzo a nuestra andadura en el movimiento.

El món actual. Un gemec o un clam? Ara i aquí, qui són els pobres?

Jornades 18 i 25 de gener a càrrec de Romà Fortuny

MONTSERRAT SIDERA
COMISSIÓ DE FORMACIÓ

En el marc de la prioritat d'aquest curs, "L'opció preferencial pels pobres", i com a continuació del material de formació Document ACO n. 22 *L'opció pels pobres*, vam demanar a en Romà Fortuny que ens ajudés a fer una reflexió des de la realitat, des de la vida. En Romà és capellà obrer, compromès amb els pobres d'aquí (una part de l'any viu i treballa en una comunitat dels drapaires d'Emaús) i de Chiapas (on comparteix la vida i la fe amb aquelles comunitats l'altra part de l'any).

La seva aportació des de la vivència i experiència és un clar qüestionament davant la realitat actual, que ens porta a replantejar-nos on ens posicionem nosaltres en aquest món en què estem immersos i, com diu en Romà, pel qual també estem contaminats.

No és possible, de manera breu, fer un recull de totes les propostes i vivències que, des del seu testimoni, en Romà ens va transmetre en aquestes dues xerrades, ja que cada paraula, cada qüestió podria ser tema d'una jornada de reflexió.

En el full de presentació, les preguntes ja són força provocadores: El món actual... Un gemec? O un clam per un altre futur? Vivim en un món prenyat per la injustícia i la mentida.

El món en què vivim és pervers, perquè ofereix desenvolupament, progrés, felicitat i és justament el contrari. El consumisme provoca buidor, insatisfacció. Aquest sistema porta a la crisi del propi sentit de la vida.

Partim de la realitat que tots estem contaminats per aquest món, però cal que ens preguntem: quin és el meu nivell de llibertat, ja que el més important és tenir el cor lliure. Ens cal treballar en aquesta direcció, ens cal canviar el pensament i sobretot el cor.

Enmig d'aquest clam, d'aquest món prenyat per la injustícia i la mentida, Jesús hi és, s'hi ha encarnat. La proposta de Jesús és l'home nou.

També se'ns qüestiona des d'on llegim l'Evangeli. Només es pot llegir l'evangeli des d'allà on Jesús s'ha encarnat, des d'aquest món i des dels pobres. Quan llegim l'evangeli des de la vida, sempre és paraula viva.

Fa una clara distinció del món intern i del món extern; en síntesi:

El món extern - món visible, tangible, diner, poder, fascinació i mentida. **TENIR** és el que val,

i aquest tenir provoca esperances = esclavitzo el cor i el pensament = tot té preu.

Món intern - invisible, real, harmònic, amor. Es baixa en SER = allibera i porta a l'ESPERANÇA, que és vida = experiència profunda.

Ens cal perdre seguretats. El món és pobre perquè només pensa en Tenir.

A partir d'aquest esquema, ens fa la pregunta: "Jo, de què visc? Del que tinc, del que faig, o del que em ve del cor?"

Ens cal enfortir el nostre món interior. Vivim en un món on hi ha molta por, la mateixa Església té molta por. Viure de Jesús i tenir por és incompatible.

Però, ara i aquí, qui són els pobres?

Si abans els pobres eren els obrers, ara no ho són. Els pobres ara són un subproducte del sistema, ja que aquest sistema per poder-se mantenir necessita provocar excedents. Per tant, el sistema establert passa de tenir pobres a crear excedents. Els pobres de les nostres societats del benestar estan nafrats, és la desfeta de la persona, no són només pobres econòmics. Aquesta pobresa provoca un buit a la pròpia vida, és una pobresa humana integral.

Optar de veritat pels pobres, és optar per aquests. Les ferides de la pobresa avui són molt fondes, ja que són el resultat d'un mal estructural. Ens cal com a cristians descobrir el sagrat de tota persona humana fins i tot enmig d'aquesta misèria, descobrir que Jesús s'hi encarna, i hi viu la pròpia passió, en aquest home desfet.

Les aportacions d'en Romà ens fan mirar d'una altra manera què vol dir fer opció pels pobres, i ens porta a preguntar-nos quina és la nostra opció pels pobres a nivell personal i a nivell col·lectiu, com a moviment ACO i com a Església.

Trobada de consiliaris i consiliàries

JOSEFINA FAIDELLA

GRUP SANT GENÍS ZONA SAGRERA-SANT ANDREU

El vespre del dia 25 de febrer i el dia 26 fins després de dinar, ens reunírem els consiliaris i consiliàries de l'ACO en la nostra XIX jornada.

Entre els que vingueren només al vespre o només al matí i els que hi estiguérem tota la jornada, vam ser unes 25 persones, presents en uns 40 grups.

Des de feia temps hi havia persones que demanaven una atenció especial als grups que es troben amb dificultats i aquest va ser el tema tractat.

A part de respondre a una necessitat del Moviment, el fet de partir de fets concrets, com és costum amb la RVO en els grups de l'ACO, ens va fer sentir a tots i totes en sintonia en adonar-nos que les dificultats que vivíem gairebé tots els presents podien ser diferents, però que buscar respostes ens preocupava a tots.

La llista de dificultats fou llarga i variada segons els grups i la percepció nostra de la problemàtica, i la posada en comú va ser molt rica i participada.

Per trobar respostes vam treballar tres textos de l'Evangeli, mirant les actituds i accions de Jesús, veient què ens deia Ell, per buscar en les nostres vivències i actituds com acompanyar sobretot en les dificultats, i quines les possibles accions nostres d'ajuda als militants, als grups i al Moviment.

Va ser una trobada distesa i profunda que crec que ens ajudarà en com acompanyem els militants, als grups i a l'ACO.

Vam acabar amb una lectura de la Paraula i una pregària compartida en què ens vam sentir fortament interpel·lats per tota la jornada i per la paraula de Déu.

La portada no em sembla adequada

MANUEL MAEZTU

GRUP MAGÒRIA – ZONA BAIX LLOBREGAT

Escriu aquest comentari com a militant obrer i cristià amb més de cinquanta anys d'estar compromès amb els moviments JOC i ACO, organitzacions sindicals i associacions de veïns, sempre amb responsabilitats organitzatives, i que continuo en actiu al sindicat i al Grup d'Opinió Àmfora.

En rebre el butlletí passat, el 192, i veure en la portada la pintura *Il Quarto Stato*, de Giuseppe Pellizza da Volpedo (ben coneguda gràcies a *Novecento*), i el dibuix (un joc simpàtic) del company o companya que l'ha fet, constato que ha posat

unes pancartes en les quals deixa entreveure que la classe obrera no és plural com molts creiem (encara que sigui en un pòster).

El butlletí és prou important, tant per a l'Església com per al moviment obrer, per mirar de ser fidels a un dels nostres no diré principis, però sí al respecte per a totes les opcions polítiques i sindicals, per no donar una imatge deformada i parcial.

Reivindico que hem de ser acurats amb totes les opcions democràtiques del nostre país.

Resposta equip del butlletí

Amic Manuel, com a membres de l'equip del butlletí, voldríem fer algunes precisions al teu comentari.

-Benvinguda crítica: vol dir que la revista és mirada amb interès i atenció.

-Gràcies per la crítica: segur que ens ajudarà a millorar el que amb bona voluntat fem i a prestar-hi més atenció.

-La composició dels diversos dibuixos de la

portada no és obra de cap company o companya del moviment, ni tan sols l'havíem vista l'equip de redacció com a tal (acceptem, però, que la responsabilitat és nostra). Ho dic perquè no s'hi vegin segones intencions.

-Ben mirada, la composició tampoc és tan simple d'interpretació: hi ha la imatge clàssica, la referent a ICV i EUA, a l'anarquisme, a l'assemblea d'aturats, als antisistema, etc.

Una abraçada fraternal.

Reforma en cuestión

RAFA CAÑERO

RESPONSABLE DIÓCESIS DE CÓRDOBA

Desde ACO-Córdoba hemos visto conveniente organizar una charla-coloquio con el fin de que se nos pueda ofrecer la oportunidad de que una persona conocedora de la materia, en este caso Juan Escribano, nos aporte otro punto de vista sobre la reforma de las pensiones que estas últimas semanas se ha pactado entre el Gobierno y los Agentes Sociales (CEOE, UGT y CCOO).

La información que hemos ido recibiendo desde los medios de comunicación ha girado en torno a la adopción de una medida más, totalmente necesaria, dentro del conjunto de medidas que desde el gobierno se han "marcado", y que casualmente coinciden con las medidas propuestas por el Fondo Monetario Internacional y el Banco Mundial, con el fin de salir de esta situación de crisis financiera en la que estamos sumergidos obligatoriamente por intereses económicos y financieros ajenos a nosotros, pero que están condicionando nuestras vida, relaciones, condiciones y conquistas alcanzadas a lo largo de los años.

Esta reforma de pensiones se debe, según nos cuentan, a la insostenibilidad del sistema de pensiones actual y que, con su reforma, ayudará a garantizarse las pensiones futuras para nosotros y nuestros hijos. Se presenta como una medida inevitable para la activación de los mercados y el reflotar de nuestra economía y por consiguiente a la creación de empleo, un derecho que nos ha sido arrebatado y que ahora utilizan para empeorar nuestras condiciones laborales y, por ende, nuestro estado de bienestar social.

Sí se ha dado mucha importancia al hecho de que este pacto ha sido consensuado entre los distintos agentes sociales junto con el Gobierno

de la nación y que ya por eso tiene todas las garantías y credibilidad por la cual los trabajadores y trabajadoras tienen que asumir dentro de su vida laboral. También hay que comentar que además tiene el beneplácito del sistema financiero español, como así reconoció el Sr. Botín calificándolo de "su agrado las reformas adoptadas por el gobierno". Casualmente coinciden estas declaraciones con la información pública de que en el año 2010 los bancos instalados en España han tenido más de 11.000 millones de euros de beneficios. Está claro que para ser tiempos de crisis no lo están pasando muy mal.

Con esta reforma de las pensiones nuestro gobierno ha llevado a cabo la segunda de las tres grandes reformas comprometidas, primero la reforma laboral, que es insuficiente y ya se habla de reformar lo reformado, y eso suena a empeorar lo empeorado, la segunda reforma, las de las pensiones y seguramente la que se avecina, la del sistema sanitario.

Juan Escribano Gutiérrez, profesor titular de Derecho del Trabajo y de la Seguridad Social de la Universidad de Almería, además de ser un gran experto en la materia que nos trae aquí esta noche, es una persona profundamente comprometida con la justicia social y ambiental, como pone de manifiesto su fuerte implicación dentro de Ecologistas en Acción, donde desarrolla la labor de coordinador del grupo local de Córdoba y su pertenencia a la asociación Aletheia. Ya tuvimos, en ACO, la suerte de contar con su ponencia sobre el decrecimiento en el Intercambio organizado en diciembre del año pasado en Córdoba.

Els mestres de la concertada reclamen els seus drets

JJ AYMERICH

GRUPU 02

ZONA LA SAGRERA-SANT ANDREU

Els mestres de les escoles concertades, la majoria religioses, segueixen reclamant els seus drets laborals, focalitzant les reivindicacions en la retallada del 5 % que el govern de la Generalitat els ha aplicat a la nòmina, fent seves les mesures del govern espanyol per tenir el vistiplau de la Unió Europea en la posada en marxa de les mesures anticrisi, que com sempre acaben afectant les butxaques dels treballadors i treballadores del país, completament aliens a les causes per les quals s'ha arribat a tal situació.

El sindicat majoritari als centres concertats, USOC, conjuntament amb les seccions d'ensenyament d'UGT i CCOO, ha liderat les protestes, que van tenir el seu moment àlgid el 7 de febrer, amb una concentració massiva de mestres a la plaça Sant Jaume de Barcelona. L'eix central de les protestes radica en la sol·licitud de devolució del 5 % sostret pel govern, incomplint d'aquesta manera de forma flagrant i unilateral el conveni existent entre el govern de la Generalitat, que té les competències transferides d'ensenyament, i els centres educatius privats concertats. En virtut d'aquest conveni, els mestres de l'escola concertada reben la nòmina del govern, però no són funcionaris de ple dret i, per tant, no tenen cap dels privilegis ni beneficis que els treballadors de l'Estat ostenten, com per exemple un lloc de treball vitalici o un sou més elevat. Cal tenir present que els mestres de l'escola concertada ja tenen una nòmina més baixa que els mestres de l'escola pública, i que encara estan cobrant en funció dels acords a què van arribar amb el Departament per signar el conveni de l'any 2009.

El judici en què s'havia de resoldre la demanda interposada per les escoles concertades sobre aquesta qüestió hauria d'haver tingut lloc el dia 8 de febrer, però una inesperada i inoportuna malaltia de l'advocat de la defensa, és a dir, de la Generalitat de Catalunya, va obligar a l'ajornament de la vista. Curiosament, aquesta suspensió es va produir l'endemà de l'entrevista entre el president de la Generalitat, Artur Mas,

i el president Rodríguez Zapatero, de la qual el mandatari català va tornar amb les butxaques ben buides de tot allò que va anar a demanar. No oblidem que, en cas que el jutge dictaminés a favor dels mestres de l'escola concertada, la Generalitat hauria de fer els pagaments de totes les quantitats no pagades des del juliol del 2010 fins ara, la qual cosa significa, indubtablement, una suma força elevada que el Govern català probablement no podrà assumir, almenys en un primer moment. També tothom té més o menys clar que, en cas de ser favorable als mestres la sentència, els recursos i contrarecursos s'allargaran en el temps de forma indefinida. Però més enllà de la qüestió purament econòmica, la necessitat d'una victòria moral que ajudi els mestres a sentir-se menys titelles del sistema seria un mal consol, però alguna cosa al capdavant.

Quan llegiu aquestes línies probablement hi haurà hagut novetats, perquè el 22 de març hi ha prevista una nova concentració a la plaça Sant Jaume, ja que la nova data prevista per al judici és, de moment, el 30 de març.

Tot plegat ens obliga a fer un seguiment exhaustiu de la qüestió, ja que a l'escola concertada hi treballen molts militants del nostre moviment, i de totes les decisions que es prenguin al respecte en depenen moltes famílies que podrien veure empitjorades les seves condicions laborals, ja precàries més o menys per a tothom.

Parlem amb...

Francesc de Diego Fuertes, autor del libro *Esquizofrenia gràfica*

“La esquizofrenia viene a ser como una traición de tus sentidos”

ÁNGELA RODRÍGUEZ

GRUP PUJÓS XII – ZONA BAIX LLOBREGAT

Tiene 33 años, vive en Barcelona y ha sido durante años militante de la JOC Zona Sud y ahora militante de ACO en el Baix Llobregat. Colabora en la Asociación de Vecinos del barrio de Collblanc-La Torrassa, de L'Hospitalet de Llobregat, y dibujar se ha convertido para él en una afición que intenta potenciar al máximo posible. Una buena muestra de ello es su libro titulado *Esquizofrenia gràfica*, donde, a través de dibujos e ilustraciones, Francesc de Diego intenta plasmar sus vivencias y sensaciones en su largo y complicado camino haciendo frente a la esquizofrenia.

Preséntanos un poco tu libro *Esquizofrenia gràfica*.

El libro pretende ser un reflejo y un testimonio de las impresiones percibidas al enfermar de esquizofrenia. Añado ilustraciones que ayudan a captar mejor estas impresiones. Autoedité este libro sacando alrededor de 1.500 ejemplares, y ha tenido difusión en diferentes entidades (como la Asociación de Vecinos de Collblanc-La Torrassa), en bibliotecas, charlas... El libro tiene un blog, esquizofreniagrafica.wordpress.com, donde también aparecen una serie de librerías de referencia.

¿Qué pretenden explicar las ilustraciones del libro?

Se pueden dividir en dos partes. Una primera se basa en los dibujos que iban saliendo durante todo el proceso de la enfermedad y que no necesariamente tenían un significado específico. Con el paso del tiempo, vi que podía editar y ordenar estas imágenes para dar a conocer este mal y explicar las dificultades que conlleva.

¿Cuándo surgió tu afición por el dibujo y las artes gráficas?

Siempre me ha atraído dibujar, aunque comencé a fomentar esta afición de forma un tanto tardía. Durante muchos años estuvo en un segundo plano hasta que decidí retomarla, y ahora le dedico mucho más de mi tiempo libre.

¿Cómo te ha ayudado el plasmar tus miedos y tus sensaciones en estas ilustraciones?

Dibujar o escribir sobre algo siempre ayuda a quitarte lo que tienes encima; dejas las ideas sobre un papel y así las apartas de tu mente. Es una buena manera de no tener la enfermedad tan presente. Hace unos años, después de un episodio bastante severo, me estaba intentando resituar y vi que tenía que explicar esa vivencia tan intensa. Cuando tomé conciencia de lo que debía ser real y de lo que era irreal, pensé que dibujar sobre ello sería una buena salida para explicarlo.

A raíz de tu experiencia, ¿qué opinas de la información que llega a la ciudadanía sobre las enfermedades mentales?

Prácticamente siempre se ofrece una lectura muy negativa y perjudicial de las enfermedades mentales, ya sea en los medios de comunicación, en el cine o en las series de TV. Se utiliza demasiado el estereotipo social, se dramatiza demasiado y se buscan bastantes elementos de espectáculo, pero hay que decir que cada caso es un mundo.

¿Cómo actúan los medios de comunicación?

En la mayoría de los casos, estigmatizan a las personas que padecen esquizofrenia, en vez de darles los recursos y apoyos que necesitan. Deberían dar un tratamiento más adecuado y real de la enfermedad.

En los dibujos del libro se plantean situaciones de una desconfianza total en el entorno y de miedo a que la gente te haga daño...

La esquizofrenia viene a ser como una traición de tus sentidos. Te parece que todo está correcto pero, por algún motivo, todo lo percibes en tu contra. Todo es bastante autoreferencial. Tu entorno se convierte en un cerco.

De hecho, el libro no sólo incluye ilustraciones, sino también el relato de situaciones que has vivido y definiciones y estadísticas de cuadernos especializados. Hay una, bastante reveladora...

Creo que te refieres a que un 1% de la población mundial desarrolla, en mayor o menor grado, alguna forma de esquizofrenia a lo largo de su vida. Podemos hablar desde desconfianzas mínimas o razonables hasta otras situaciones más graves en las que ves amenazas que sólo tú puedes percibir o crees que existe una maquiavélica trama para dañarte.

¿Te molesta que te pregunten por la esquizofrenia?

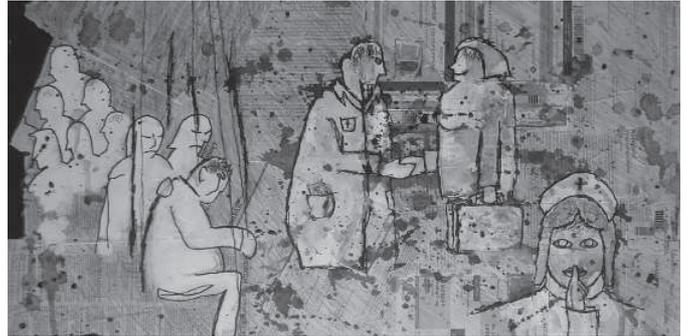
Depende de la situación. En algunos casos me he encontrado con momentos de discriminación. Ahora estoy en una línea en que me encuentro bien, llevo unos años de una cierta estabilidad. No tiene que ser algo crónico. De hecho, trabajo y estoy implicado en entidades como la Asociación de Vecinos de Collblanc-La Torrassa.

¿Cómo se puede superar este mal?

No existe una receta única. Lo que más me ha ayudado a mí ha sido un entorno favorable y comprensivo. Una de las bases esenciales es la medicación, y la verdad es que en la actualidad existen tratamientos mucho más efectivos que hace unos años. Ahora van saliendo nuevas medicaciones de una calidad muy superior y con efectos secundarios más leves, cuando hace unos años el tratamiento implicaba bajadas fuertes de tensión, dormir hasta 14 horas al día, engordar excesivamente...

También comentas en el libro que, al percibir una ligera mejoría, las personas afectadas tienen ganas de volver a la vida normal y eso no es muy recomendable...

Aunque a uno le parezca que ya está bien para estudiar o trabajar, con frecuencia es mejor esperar y no precipitarse. Si estás medio sedado, no estás para nada, y puedes durar poco en un trabajo, exponerte a las bajadas de tensión que ya te comentaba, a la falta de atención y concentración.

Por cierto, ¿qué consideración tiene la Seguridad Social de los enfermos de esquizofrenia?

Creo que la esquizofrenia no está reconocida por los seguros médicos, pero sí por la Seguridad Social. Se considera una enfermedad común y, si estás trabajando, puedes solicitar la baja si la situación así lo requiere. En el caso de un brote psicótico grave y, si se sabe reaccionar, lo mejor es ir a urgencias del hospital más cercano que cuente con unidad de psiquiatría.

¿Tú has sentido ese rechazo social que puede verse en tus dibujos?

Cuando no se comprende algo, como puede ser la esquizofrenia, la sociedad tiende a clasificar por el estereotipo; lo hace incluso aquella gente que te conoce. Hay quien piensa que te lo has buscado y que tú eres culpable de lo que padeces; existen muchos prejuicios.

Cuando te planteaste editar este libro, ¿a quién querías dirigirlo?

Esquizofrenia gráfica era un proyecto un poco arriesgado, sobre todo porque el tema resulta incómodo incluso para las asociaciones que acostumbra a tratarlo. Se trata quizá de un libro más adecuado al entorno del que quiere comprender la enfermedad, y no tanto para los afectados.

¿Qué consejos le darías a alguien que se debe enfrentar con esta enfermedad porque algún ser cercano la padece?

Sobre todo, que antes de juzgar una situación se informen de lo que hay realmente detrás. No se trata de una actitud de la persona que la padece, sino de una enfermedad o mal. Esa persona seguramente no es consciente de lo que está pasando, sino que percibe una serie de cosas y de sensaciones, y por eso actúa de esa manera.

Has montado exposiciones, además de participar en el documental *Diferents* del Grup Caliu. ¿Qué otros proyectos tienes para el futuro?

Próximamente sacaré otro libro, que será de carácter más lúdico, más de dibujo, una especie de cuaderno de retrospectiva de ilustraciones (como las aparecidas en mi blog arteee.wordpress.com), pero la edición de éste será más limitada.

Una metgessa de família i comunitat

Soy Carlota Arroyo, vivo en l'Ametlla del Vallès, pero mi grupo de revisión de vida y mi trabajo están en Granollers.

Se podría decir que mi día comienza más bien por la noche, tras la cena; reposo un rato, recojo la cocina, preparo la ropa y todo lo demás para la mañana siguiente. Entonces me voy a la cama y hago silencio exterior, para pasar a la charla distendida con Dios Padre-Madre. Así comienzo a explicarle los momentos alegres y tristes que he pasado. Suelo empezar por el trabajo, hago un repaso de las personas que he visto, de las angustias que me han transmitido, de los agradecimientos que me han hecho por mi labor, de las quejas que me han expuesto, de las dudas sobre su salud, de las expectativas que ponen en ellos mismos y en su entorno y de todo lo que ha quedado pendiente. Entonces, pido ayuda para discernir lo más correcto y lo más adecuado para atender sus demandas.

Después pienso en mis compañeros y compañeras de trabajo, últimamente me quejo con frecuencia de las condiciones laborales, de la poca valoración que recibimos por parte de los gestores sobre nuestra labor y porque nos exigen cosas muchas veces imposibles; también a veces me quejo porque algunos se limitan a hacer lo mínimo y no veo en ellos-ellas la humanidad y el compañerismo que espero, pero en cambio, hay otros-otras que suplen con creces mis expectativas y por ello doy gracias. De nuevo vuelve a salir mi vertiente pedigüña y pido a Dios para que la bondad, la solidaridad, el optimismo y el verdadero trabajo en equipo se expanda allí donde estoy y que yo sea parte de ello.

Luego paso a recordar a cada uno de mis seres queridos: mi familia, los amigos, los compañeros del grupo y resto de militantes, los compañeros del trabajo y siempre traigo a mi mente algún paciente que ha pasado por la consulta ese día y ha tocado mi corazón de algún modo.

En ese momento suelo dormirme, y tras unas horas, unos días más y otros menos, me despierto con el sonido de la radio, siempre con pereza intento prolongar el estar en la cama, pero al final me levanto, paso por la ducha y tras desayunar paso a hacer las labores del hogar; después repaso casos clínicos o estudio alguna cosa pendiente, leo el correo electrónico y preparo algo de comer.

Como, recojo la cocina y cojo mis cosas para ir al trabajo.

Cuando llego allí, saludo a los compañeros, me pongo la bata y si no hay reunión de equipo voy a revisar la lista de pacientes programados; así como si tengo que ir a ver a alguien a domicilio y comento los casos comunes con el/la enfermera. Entonces si no hay visitadores médicos a los que atender o si ya es la hora empiezo a ir llamando a los pacientes de la lista, así como a las llamadas de teléfono que recibo desde el exterior por demandas de otros pacientes o visitas que no pueden esperar, y también atiendo las demandas de enfermería.

A media tarde a veces tengo (casi nunca) un pequeño ratito para descansar, merendar algo y comentar casos y hechos vividos en la consulta con las compañeras, aunque estas mini-sesiones se han de hacer al final de la jornada laboral, dando parte de nuestro horario personal al trabajo al que muchos médicos nos entregamos sobre todo por vocación y humanidad.

Salgo del ambulatorio alrededor de las nueve y si no tengo que ir a ver a ningún paciente a domicilio, sea por demanda por su parte o porque yo he quedado con él, vuelvo a casa.

Una vez en mi hogar estoy con los míos, ahora solo los gatitos, en ocasiones con mis padres o mi otra familia si han venido a pasar algunos días conmigo. Cada 15 días hacemos revisión de vida con el grupo, en mi casa o en otras y una vez al mes comité de zona.

El día termina cuando preparo la cena y ya dejo todo lo demás para el día siguiente.

Roma, una ciutat d'equilibris

DANIEL PALAU

PREVERE DE SANT FELIU DE LLOBREGAT.

EXMILITANT DE LA JOC (FEDERACIÓ ZERO).

Vaig aterrar a Roma per raons d'estudi. He de confessar que més enllà dels tòpics sabia poca cosa d'aquesta ciutat. Es tracta, sens dubte, d'un indret turísticament potent i interessant, i per això econòmicament fort. Ja sigui en la vessant de la cultura, de l'art, de la història o del fet religiós, els reclams són nombrosos.

Si un es mira fredament aquesta ciutat, podrà dir que és una més, i no dirà cap mentida, hi ha molts estereotips que es compleixen; però no, no és una més. Roma ha estat la capital d'un Imperi, i és la ciutat dels papes. Cert que aquí, com en altres ciutats, té lloc el fenomen de la globalització que vol igualar costums i persones diverses entre si, sota els eslògans més variats que procuren fer oblidar la crisi econòmica sigui com sigui, però també és cert que aquí s'ha cultivat una convivència de contrastos, amanida quasi constantment amb un to d'alegria únic i una proximitat al poder més que evident. Ha estat així sempre? No ho sé, en el meu cas no puc fer altra cosa que parlar de la "meva Roma", la que jo he viscut, però intueixo que Roma ha fet i fa dels contrastos una imatge d'ella mateixa: fortalesa i debilitat, projecció internacional i centralisme exacerbats enfront les altres ciutats italianes, bressol de grans personatges de la història i espai de comicitat per a tants d'altres... I de tots els contrastos, un d'especial: a Roma ha confluït el poder polític i el poder espiritual en les seves màximes expressions, vivint, mal vivint i convivint porta per porta.

Sí, els clars-obscurs són "el nostre pa de cada dia". És curiós apreciar com passen separats per pocs metres el turista i el pobre (sobretot es tracta d'immigrants, "zingari" i "barboni" -indigents-). Davant la pobresa, desbordant per a l'administració pública, hi ha un munt de grups (formats per gent d'edats variables) provinents de l'Església que tenen una activitat d'atenció social notabilíssima. El contrast no és la resposta d'aquests grups, sinó la constància del seu servei, més enllà de la imatge d'Església que ofereixen els mitjans de comunicació. Un segon contrast és la vitalitat de les parròquies, plenes de moviments, de laics, de grups; l'índex d'inquietud per la formació, per exemple, és gran, així com

el dinamisme que es genera al llarg de l'any, per bé que la unitat parroquial sigui una altra història. Curiosament, o no tant, vist que som a Roma, hi ha un alt nombre de capellans (no us pregunteu quants perquè ningú no ho sap), però vet aquí que les vocacions sacerdotals o monacals de la ciutat són ben escasses. Un tercer relleu us l'ofereixo traslladant-vos a la Roma de les oficines de gestió i organització (la cúria romana), dels centres d'estudi i formació (universitats), i també d'altres realitats i instàncies de coordinació internacional (sense anar més lluny la CIJOC), les quals tenen la seva raó de ser. El fet és que aquests llocs no poden ser mesurats exclusivament per l'eficàcia de les seves accions, sinó per la capacitat d'acollida i escolta de les persones que hi ha al darrere, i aquí arriba la sorpresa en detectar que els prejudicis són, o poden ser, tòpics, primeres impressions i potser imprecisions que no ho diuen tot.

En fi. Volia fugir dels tòpics i potser he caigut en uns altres. Com a mínim adonar-se'n ja és un primer pas per fugir de les ideologies, de les cegueses o en el pitjor dels casos, del fanatisme. Com veieu, cal l'esforç per acceptar els nombrosos equilibris que una ciutat com Roma proposa i exigeix, i treure'n sempre una lliçó positiva, ben amanida amb aquesta alegria italiana, que de fet és una d'aquelles lliçons que permeten fer d'un instant de la pròpia història un bocí d'eternitat.

En memòria de l'Encarnació Gómez i en Ramon Puiggròs

JOSEP PAUSES I MAS
ANTIC CONSILIARI DE L'ACO

L'amic Josep M. Font em telefona dient-me que escrigui unes ratlles sobre l'Encarnació Gómez, l'esposa d'en Ramon Puiggròs, recentment traspassada, per tal de ser llegides en la celebració eucarística que tindrà lloc aquest diumenge a les Josefines.

Seré molt concís. En el meu record dels deu anys passats a Terrassa, sobresurten tres trets de la seva personalitat. Quan dic seva no em limito solament a parlar de l'Encarnació, sinó també d'en Ramon, el seu espòs.

Acabat d'arribar a Terrassa, com a prior del Sant Esperit, es van presentar a la sagristia un dissabte al vespre, acabada la missa anticipada de la vigília. Venien de part del bisbe Joan Carrera, amb qui els unia una estreta amistat, de l'època dels moviments obrers (JOC, ACO...). De seguida em van proposar fer un grup d'ACO (anys enrere al Sant Esperit n'hi havia hagut algun). I el vam constituir gràcies a la tossuderia d'en Ramon, en el millor sentit que pugui tenir aquesta paraula. Potser seria millor dir que tenien una gran tenacitat perquè la tossuderia quan té per objecte una causa noble és més aviat tenacitat. En Ramon i l'Encarnació no es rendien fàcilment quan es proposaven una cosa. El seu treball sempre m'ha semblat un exemple vivent de la doctrina de Sant Agustí sobre la virtut de la fortalesa perquè aquesta és l'amor que tot ho suporta per tal d'assolir allò que estima.

En segon lloc, encara que amb les seves cares no ho semblava gaire a vegades, per les xacres de la salut, en Ramon i l'Encarnació irradiaven optimisme. Tenien, sobretot en Ramon, amb el suport sempre de la seva esposa, el tremp d'un autèntic líder. Dissimulaven els fracassos i l'oposició més sorneguera d'alguns. Mirat superficialment, podien semblar un matrimoni mesell i insensible. En el fons, però, no feien altra cosa que encaixar els cops sense queixar-se per tal de no sembrar el desànim al seu entorn. Van sofrir moltes contrarietats. Però mai van caure en la freqüent trampa de convertir-se en profetes de calamitats, dedicant-se a repartir culpes i a queixar-se de greuges, aparents o reals, rebuts dels altres. Uns bons dirigents així no ho fan. No volen que els seus col·laboradors caiguin en el pessimisme que paralitza les energies, siguin poques o moltes.

En tercer lloc voldria remarcar el seu amor per Catalunya, per Montserrat (en Ramon era fill d'Esparreguera, als peus de Montserrat. Dit sigui de passada, amb l'abat Cassià M. Just eren molt amics).

Per acabar diria que en Ramon i l'Encarnació van tenir coratge i en van haver de suportar les conseqüències, i, més d'un cop, en els moments difícils es van trobar sols. Tots tenim un deute amb l'Encarnació i en Ramon. Que aquestes senzilles ratlles serveixin per pagar una mica aquest deute.

(Diari de Terrassa 20-11-2010)

A reveure, Remei

GRUP POBLE-SEC

ZONA DEL BAIX LLOBREGAT

Per al nostre grup de Poble-sec, la Remei va ser l'ànima engrescadora que, amb el seu treball de formigueta constant, amb el seu exemple i, per què no, amb la seva exigència que ella mateixa s'aplicava, ens embarcà en aquesta "aventura" de l'ACO.

La Remei no tenia ningú de família; la seva família eren els seus amics i amigues, la seva comunitat, el barri, el seu grup; una família que l'estimava i que ella estimava de veritat.

Nosaltres com a grup prepararem per al seu comiat una pregària esperançada, però ens va sorprendre i emocionar la carta que la Rosa Aparicio, membre de la comunitat, ens va llegir del seu quadern i que voldríem fer extensiva a tots vosaltres, companys i companyes del moviment.

A la meva estimada amiga Remei

El dia 25 de febrer ens va deixar la Remei. Era una noia molt maca, i tan servicial en tot! A la missa, amb els llibrets, amb la loteria..., en fi, en tot col·laborava. No se li havia de dir res, ella ja ho feia!

Jo me l'estimava molt, era molt educada; sempre la tindrè present. Jo, en el meu pensament, crec que la Remei no ens ha deixat: per mi, encara viu.

La Remei fora de la parròquia tenia les seves aficions: era la noia més culer de tots els culers, una noia que estimava el Barça com ningú.

Jo cada dia reso pensant en ella, i li parlo, i crec que ella també em parla. No hem de plorar per la mort de la Remei, que ella ha passat a millor vida, perquè al cel no hi ha guerres, ni fam, ni desavinences: ella és al costat de Déu Pare molt feliç.

La Remei ens diu: "Per què esteu tristos? No ploreu perquè m'he mort! Per què dir-nos adéu per tan curt viatge? Jo us espero al cel!"

A la Remei se l'ha d'aplaudir... Visca la Remei!

Companys i companyes, amb aquesta senzillesa i tendresa la Rosa ens va donar un testimoni d'estimació, de fe i d'esperança, que difícilment hauríem pogut dir nosaltres amb paraules i frases més elaborades i pensades. Estimada Remei, prega per tots nosaltres.

Jo no hi era, a la Sagrada Família

PRUDENCI MERAYO

GRUP MAGORIA - ZONA BAIX LLOBREGAT

Encara que ja han passat uns quants mesos de la visita del papa a Barcelona –aquest escrit no va arribar a temps al butlletí anterior–, vull donar la meua opinió sobre l'esdeveniment.

El papa ha estat rebut amb goig en el cor de molts creients i amb l'entusiasme que manifesten les masses amants de l'espectacle. És la cultura que ens va deixar l'anterior pontificat de Joan Pau II, banys de masses i aclamació de la figura papal; sobretot per part de sectors polítics i religiosos neoconservadors. I d'alguna manera, Benet XVI segueix la mateixa línia.

Resulta, però, que no tots els creients ho hem viscut de la mateixa manera. No estic en contra de la benedicció o inauguració o vistiplau del temple de la Sagrada Família com a basílica. Una joia emblemàtica de la nostra ciutat, obra d'aquell geni de casa nostra, Antoni Gaudí. Amb el que no estic d'acord és amb el muntatge mediàtic, econòmic, polític, que va envoltar aquesta visita. No va ser una visita pastoral senzilla a les comunitats i a l'església de base, sinó més aviat amb l'església de la prepotència i el poder.

En el discurs del dia abans a Santiago, el papa va expressar la seva alegria per estar a la pàtria d'Ignasi de Loyola o Teresa de Jesús, però també, sense anomenar-los, de moviments com ara l'Opus Dei i els neocatecumenals. Això confirma la línia ideològica d'aquest papa, ja quan era cardenal per a la doctrina de la fe condemnava, i continua fent-ho, la teologia de l'alliberament, sancionant o marginant teòlegs importants, com ara el brasiler Leonardo Boff o Jon Sobrino i altres.

A l'Estat espanyol també, per part de la jerarquia, s'ha marginat teòlegs i sociòlegs progressistes, com Juan José Tamayo o el granadí José María Castillo, que tinc l'honor de conèixer-los personalment. O més recentment els bascos J.A. Pagola i el franciscà José Arregui, per part del bisbe integrista de Sant Sebastià, Munilla, bisbe imposat per Benet XVI contra la voluntat de la majoria del clergat i fidels de la diòcesi de Guipúscoa.

Durant el viatge el papa va condemnar l'anticlericalisme creixent i va comparar-lo amb la situació dels anys 30 del segle passat. Comparar-lo amb el d'aquella època és no conèixer la història d'aquí o que li han explicat malament la situació. No té res a veure aquella situació amb l'actual, gràcies a Déu. Quant a l'anticlericalisme, ¿s'ha preguntat el papa qui en té la culpa? ¿No la tenim nosaltres, per l'antitestimoni que donem molts cristians, l'església en general i en particular la jerarquia i el Vaticà?

El dia anterior de la visita papal, és a dir el dissab-

te dia 6, l'ACO del Baix Llobregat vam tenir la trobada d'inici de curs i s'hi va treballar la prioritat del curs, "l'opció preferencial pels pobres des de la militància obrera i cristiana". La jornada va ser molt viscuda; en el treball de grups es va reflexionar sobre la pobresa des de l'Evangeli: "amb els pobres, ser pobre, fer-se pobre". L'endemà veient aquell muntatge –que no vaig estar seguint perquè aquestes cerimònies no les entenc ni vull entendre i perquè em ve una mena d'al·lèrgia quan veig tantes mitres– em preguntava, on era en la nostra església l'opció pels pobres de què havíem parlat el dia abans a la jornada! Quina contradicció. Amb aquest tipus d'església em sento incòmode. En tot allò no hi vaig veure el missatge de Jesús, ni cap signe evangèlic. Sé que hi van ser presents alguns dels nostres estimats consiliaris; penso, però, que hi devien ser en representació de les seves parròquies. No hi estic gens d'acord, però cadascú té la seva consciència.

El cardenal va demanar que aquell diumenge no se celebressin les misses del matí per tal que la gent pogués anar a la Sagrada Família. Sortosament no totes les parròquies li van fer cas i van celebrar les misses com cada diumenge. Una d'aquestes parròquies va ser la meua. Em sento molt orgullós de formar part d'aquesta comunitat parroquial. El consell parroquial amb el rector van decidir que aquesta visita per a nosaltres no existia.

Possiblement alguns estareu pensant que sóc antipapal i antijeràrquic; no és així. Estic molt d'acord amb el que va dir el bisbe Pere Casaldàliga a Nicaragua el 1985, quan li van preguntar què pensava sobre el papa: "El papa és successor de Pere, amb la missió de confirmar els seus germans en la fe, com Jesús li va demanar; això és una cosa. Ara, la manera com el papat ha sigut al llarg de la història, i com es viu actualment, això és discutible. Pere, a més, és una cosa; i el Vaticà, una altra. El papa podria tenir els seus ajudants –que els necessita–, però d'una manera molt diferent. Podria viure d'una manera més senzilla, més evangèlica. Obeir el papa i els bisbes no vol dir callar davant d'ells com a criatures sense responsabilitat, i limitar-se a acceptar tot el que ells diguin o facin. En l'Església hem de ser adults, amb la nostra conducta responsable, de la nostra activitat missionera, del nostre servei al Regne."

I finalment vull comentar la concentració que col·lectius socials i/o polítics van fer contra aquesta visita. Podem estar-hi d'acord o no; però estan en el seu dret de manifestar la seva opinió. Un dels esllògans que expressaven era "Jo no t'espero", doncs jo tampoc l'esperava.

Testimonio de un militante consiliario de la JOC

Me llamo Javi, tengo 37 años, casado con Esther y con dos hijos, Unai y Maria, trabajo de cartero, soy militante de ACO y consiliario federal de la JOC Zona Sud.

Entré en la JOC a través de una gente de la Zona Sud que nos fue a buscar a la calle cuando tenía unos 16 años. De aquel grupo inicial sólo quedamos Rafa (que seguimos en el mismo equipo de ACO) y yo. Desde aquellas primeras colonias noté que había un lugar para mi, un lugar donde era protagonista, donde me escuchaban, donde era importante sólo por el hecho de ser un joven de la clase obrera. Desde entonces la JOC ha formado parte de mi vida, una parte fundamental en mi vida. Por esto cuando a los dos años de dejarla me ofrecieron estar de consiliario de campaña no me pude negar, no me quise negar. Y eso que me daba un miedo tremendo porque me sentía poco preparado, porque ser la persona que ha de velar porque el mensaje de Jesús esté presente en lo que hacemos es una responsabilidad enorme. Pero si me pedía algo la JOC yo iba a estar ahí, por agradecimiento a lo que me ha dado, porque quiero apoyar a los que dan respuesta a una situación de injusticia que viven los jóvenes, por historia en el barrio, etc.

Y con toda mi ilusión, miedos, dudas y la humildad del que no sabe casi nada, empecé este camino de acompañar a los jóvenes de la JOC. Después de estar en campaña, estuve acompañando durante tres años un equipo joven (de primer año). Fue una experiencia impagable crecer con ellos, compartir sus miedos, alegrías, sus crisis, su vida. Gracias Aitor, Jaume, Albert, Aida, Miriam.

Este año (mi segundo como consiliario federal)

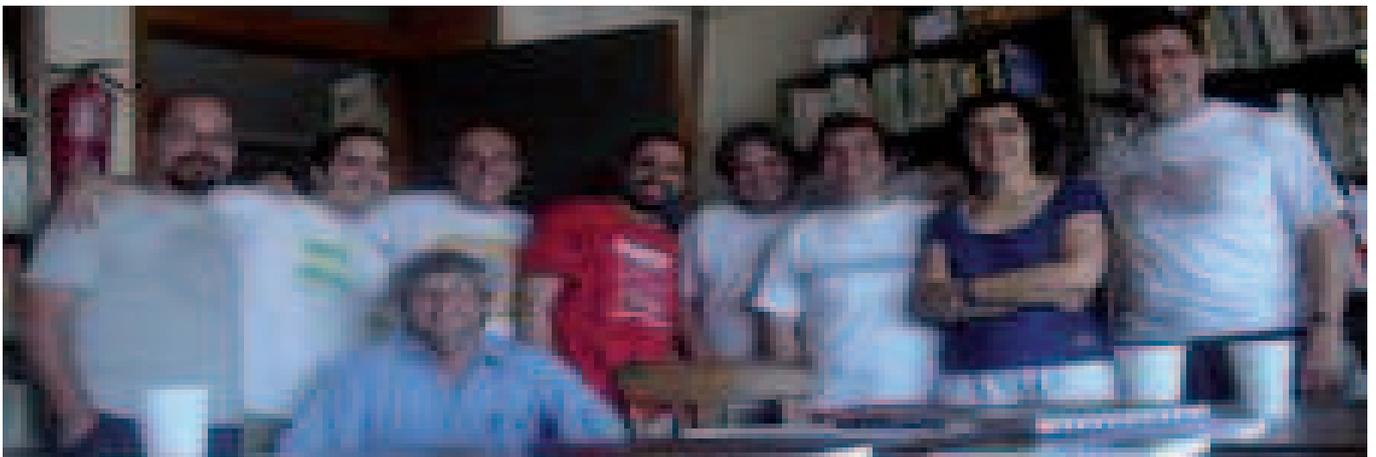
ha habido muchos cambios (gente que empieza, gente que cambia de equipo, etc.) y estoy feliz del proceso que hemos hecho, de lo fácil que es trabajar con gente que a pesar de sus limitaciones (tiempo, familia, etc.) están dispuestos a hacer lo que haga falta. Veo claramente cómo el darse a los chavales, acompañarlos, nos transforma, nos hace mejores, más humanos, más cercanos a Jesús.

También hemos empezado, todos los consiliarios de la Zona y alguno más, el curso de consiliarios de la JOC.

Estoy cerca de los jóvenes de la JOC (sobre todo de los responsables) de Sheila, de Helena, Andrés, Saul, Ana... Estar a su lado en todo el proceso de evangelizar a otros jóvenes, de planificar, de ver cómo se ilusionan, cómo se implican, cómo tienen en cuenta al otro, cómo van siendo, en definitiva, militantes de la JOC, es un privilegio, un regalo. Así que lo que me sale es darles las gracias por posibilitar que viva con ellos esta experiencia. Además nunca he visto tan claro la presencia de Jesús en los demás desde que estoy con ellos.

A nivel familiar lo vivimos con mucha normalidad, ya que fue una decisión familiar y aunque a Unai y a Maria no les hace mucha gracia que su padre salga de reunión alguna noche, también viven con ilusión que vengam "los de la JOC" a casa e ir a la casas de colonias a pasar el día con ellos.

Para acabar voy a darle la palabra a Cardijn. "Así, cuando nosotros nos ocupamos de los jóvenes trabajadores, esto no debe ser en nuestro nombre personal o porque nos agrada, sino porque es la voluntad de Dios." Sea. Un abrazo.

El pidolaire de la catedral

FLORENCI COSTA I PADRÓ

Aquest mes de març vaig ser una setmana en una ciutat mitjana de l'oest de França. L'arquebisbe és company meu d'estudis de teologia a Lió els anys seixanta. Uns dies agradables en una ciutat monumental. Una església catòlica viva, clàssicament francesa, amb aires d'obertura i renovació. El primer dia al vespre el meu amic em va portar a un concert-pregària interconfessional: cant de salms per part d'un rabí jueu i la seva filla, d'un cor catòlic i d'un grupet protestant. L'ambient càlid i força fraternal, malgrat la fredor pròpia dels francesos. L'arquebisbe, originari de la Bigorra, prop del País Basc, hi aporta un aire desimbolt i juvenil, malgrat els seus seixanta-nou anys. Em va impressionar la força del cant del rabí que ens feia arribar les angoixes i la fe del poble jueu de l'Europa de l'Est, la tradició protestant dels primers salms traduïts en llengua francesa, i la novetat dels catòlics, arribats els darrers a una lectura habitual de la Bíblia, però amb un cant correcte i lleuger.

L'endemà era dimecres de cendra. A la catedral, celebració de l'entrada a la quaresma. A la nau plena de fidels majoritàriament grans, s'hi veia també gent més jove. Una cerimònia solemne i participada. Hi vaig anar una estona abans, quan començaven a omplir-se les cadires. Un dels típics clochards que trobareu en qualsevol ciutat francesa seia en silenci. Al cap d'una estona va sortir. I quan ja tothom era dins, va tornar a entrar. Com que al darrere no hi cabia es va posar a primera fila. Amb el seu passamuntanyes, la seva motxilla i aires d'alcohòlic irrecuperable. Comença la benedicció i imposició de cendra. Tot ben solemne. Quan un dels capellans baixa a posar la cendra als fidels de la nau, el pidolaire dubta però finalment s'acosta i es posa a la fila. Rep la cendra al front. Se'n torna al lloc fent tentines. El miro, i s'està eixugant les llàgrimes. Què passa pel seu cap i pel seu cor? Continua la missa i ell no pot estar quiet. Una senyora entrada en anys, amb el seu típic barretet, sembla renyar-lo. Ell li discuteix. Al cap d'una estona es retira cap a un costat. Però més tard torna a primera fila. I arriba l'hora

de la comunió. Ara la dóna l'arquebisbe André. L'home combrega. I quan falta poc per al final de la cerimònia, se'n va al seu lloc propi que és a la sortida, per demanar almoïna.

Sortim amb l'arquebisbe, que s'atura a parlar amb el pidolaire. És coneixen fa temps. És un habitual de la catedral. El meu amic em comenta: "Veient aquest home a primera fila, he pensat que realment els pobres haurien de tenir el lloc de privilegi a l'Església".

Mentre hi hagi una catedral del món on un pobre de solemnitat, pidolaire i aparentment inoportú, pugui seure als primers bancs o cadires, participar a la seva manera en una celebració i combregar sense ser expulsat per les forces interiors de l'ordre, l'Església catòlica i apostòlica no està perduda. Encara que faci posar nerviós a algun creient piadós o a algun canonge rondinaire. Millor, és clar, si n'hi haguessin molts de pobres, almenys en proporció als que hi ha a la societat. Però Déu n'hi do que un successor dels apòstols reconegui que hauria de ser així.

Publicat al diari Regió7 de Manresa el 19 de març de 2011 (Sant Josep)

Los pobres nos evangelizan

LÁZARO RUBIALES

GRUP POMAR - ZONA BESÒS

Testimonio de Lázaro Rubiales, del grupo Pomar de Badalona, ofrecido en el Encuentro de Voluntarios de Cáritas en Badalona.

Diversas circunstancias, unas familiares y otras laborales, en su momento me impidieron dedicar parte de mi tiempo a los demás, como es el caso.

Yo pertenezco a ACO (Acción Católica Obrera) cuyo fuerte es la revisión de vida en grupos. Aquí comencé a descubrir el Jesús y el Dios humano, algo que no me fue fácil después de haber recibido una educación religiosa en la que solo me enseñaron a conocer el Jesús y el Dios Divino. Que le vamos hacer, es un defecto grave de una parte de nuestra Iglesia.

Y digo parte, porque afortunadamente encontré a tiempo la otra que, como ya he mencionado, me enseñó a descubrir al Jesús y al Dios humano. Es decir, encontrarlo y verlo en las personas.

En estos momentos soy voluntario desde hace un año de Cáritas enseñando electricidad a inmigrantes sin papeles, actividad que estoy aprendiendo ya que mi profesión es la de carpintero. También colaboro, un poco, desde hace seis años, con la Fundación Acogida y Esperanza, y que en Badalona es popularmente conocida como, Can Banús, nombre adquirido del lugar donde comenzó esa gran obra dedicada a los enfermos de VIH y de la cual es alma mater, el badaloní, pare Costa.

Soy originario de Albuquerque, pueblo fronterizo con Portugal. Allí viví durante 20 años, hasta que, como han hecho y seguirán haciendo tantas personas, emigré de mi pueblo buscando una vida mejor y más digna. Yo afortunadamente la encontré en esta bendita tierra. Como todo pueblo fronterizo, sobretodo en tiempos difíciles, no podía faltar la actividad del contrabando en este caso el del café. Por cierto, gran café torrefacto.

Yo le escuchaba decir a un señor contrabandista que conocía, el miedo que pasaba cuan-

do cruzaban la raya, que es como se conoce por allí, a la línea que divide a ambos países. El miedo era debido a que al otro lado de la raya le esperaba la Guardia Civil dispuesta a quitarle la mercancía con la que se ganaba el sustento para él y su familia, y que en la mayoría de los casos era de la única manera que lo podían hacer.

Explico esto porque a mi también me dio miedo, y eso me llevó un proceso, a cruzar esa raya que, para mi, hay entre la comodidad de lo divino, rezos, misas, etc. y el compromiso de lo humano. Sobretodo si el compromiso es con los más necesitados de la sociedad. Porque, como dice el dicho: el implicarte es complicarte.

No es gran cosa la que hago, pero el pasar dicha raya, para mi ha sido muy importante.

Como ya es conocido, Cáritas prima los valores como son: la ayuda y el acoger sin paternalismo, la educación, el respeto tanto a su libertad como a su persona, el amor, hacia toda persona sea cual sea su situación y los motivos que le llevaron a ella. Y todo esto empezando por abajo, es decir, por los más desfavorecidos. Por algo es la institución

más valorada de la Iglesia por todas las clases sociales. Yo diría que las gentes ven en ella a la Iglesia humana, porque la persona que no tiene fe, por mucha buena voluntad que tenga, lo Divino no puede verlo, y por lo tanto, no puede valorarlo. En cambio lo humano, como lo ve, lo valora.

En este poco tiempo que llevo en Cáritas, además de conocer sus valores, los cuales aunque se posean, hay que prepararse para desarrollarlos mejor, me ha ayudado a descubrir que enseñarles electricidad es importante, pero que tanto o más lo es como acoger y tratar al otro, al mismo nivel, de tu a tu, sin ser más que nadie, con respeto y cariño. Ponerse en su lugar, estar abierto a escucharle e interesarse por su situación y procurar de entenderla.

Esto me ha permitido descubrir valores en personas que gran parte de la sociedad dudaría que los pudieran poseer, como son: el amor a la familia, el compañerismo, el agradecimiento, la fe, la paciencia, y la confianza,

en que su situación algún día se resolverá y podrán al fin alcanzar el sueño de disfrutar de una vida mejor y más digna. Y algo muy importante, sobretodo viniendo de personas que se encuentran desde hace años en situación irregular y teniendo una vida muy precaria, como es la sonrisa y el buen humor. Algo que la sociedad del bienestar tendría que aprender, ya que lo tenemos todo y vivimos como si todo nos faltara.

También he descubierto, aunque no me ha extrañado, que en Cáritas hay voluntarios que no son personas creyentes, cosa que engrandece a la institución y reafirma mi pensamiento de que los cristianos no disponemos de ciertas exclusivas. Ya que todo bien, venga del pensamiento que venga, agrada a Dios.

El otro día leía la siguiente frase: "Cuando veas a alguien sufrir, no gires la cara".

Esta bonita frase y lo ya expuesto, es lo que me anima a seguir, como servicio, compartiendo parte de mi tiempo libre con los demás.

En el corazón de la JOC

JUAN ANTONIO DELGADO DE LA ROSA
VALÈNCIA, ADG-N LIBROS 2010

Joseph Cardijn era un joven sacerdote, vicario de una parroquia de un barrio obrero de Bruselas, hijo de una familia obrera, cuando empezó en 1912 una verdadera revolución pastoral entre los jóvenes obreros, que iba a extenderse por todo el mundo, hacer surgir nuevos movimientos y promover una renovación radical de la Iglesia Católica que culminó en el Concilio Vaticano II. Pablo VI le nombró cardenal al final de su vida como reconocimiento a su aportación, la JOC-Juventud Obrera Cristiana. Hablar de ella, entrando en el corazón de sus intuiciones más válidas, no es hablar del pasado sino del futuro posible de una Iglesia que ha perdido impulso de renovación y camina hacia el gueto que la separa y la defiende del mundo real.

Església, mare i creu

JOAQUIM M. CERVERA I DURAN
BARCELONA, EDICIONS SARAGOSSA 2010

Si un lector apressat fa una ullada a l'índex del llibre hi trobarà un estudi minuciós, sistemàtic i ben organitzat de l'Església a Catalunya i podrà espigolar-hi els apartats que li són més propers. Hi ha una manera millor d'endinsar-se en el llibre: la lectura reposada de la introducció en dona les claus.

A l'inici l'autor agraeix als seus pares ser membre de l'Església d'una forma crítica, esperançada i evangèlica. Des d'aquesta posició, en la primera part del llibre reflexiona sobre la situació d'una Església amb estructures velles, fins i tot obsoletes, en un context social cada vegada més pluralista, democràtic i laic. En temps de grans canvis es generen diferents posicions que sovint coexisteixen amb dificultats. Això fa patir uns i altres, i la mare Església esdevé creu per als seus fills.

La segona part del llibre presenta un ampli ventall de propostes concretes fetes amb la intenció d'avançar. L'autor convida a defugir el "no s'hi pot fer res" i fins i tot l'actitud de "resistir resignadament" i fa una crida a la resistència activa amb la convicció que tota crisi, gestionada amb amor, pot ser la porta per a una necessària i profunda transformació positiva.

